

Arrest

nr. 348 536 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 11 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 26 augustus 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 25 augustus 2027 en een reisdocument geldig tot 6 oktober 2029 (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen).”

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij maakt tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij stelt dat het goed gaat met haar gezondheid en dat zij nog nooit medische problemen heeft gehad (NPO, p. 3 en 12). Zij legt ook geen documenten voor die op psychologische of medische problemen zouden kunnen wijzen.

In de aanvullende nota wijst verzoekende partij er nog op dat Palestijnen een sociale groep zijn met een bijzondere kwetsbaarheid en verwijst in dit kader naar een verslag van Ulysse, dat evenwel niet bijgevoegd wordt. Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond. Bovendien heeft verzoekende partij nooit in Palestina gewoond en is zij daar nog nooit geweest (NPO, p. 7). Zij is geboren en heeft steeds verbleven in Libanon.

Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij actueel kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand of andere specifieke elementen haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een medische of psychologische behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dus ook niet dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een

nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt, zoals reeds aangehaald, dat aan verzoekende partij in Griekenland op 26 augustus 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen). Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet door in het verzoekschrift louter in twijfel te trekken dat er nog sprake zou zijn van bescherming.

De Raad wijst er in dit verband op dat een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels op basis van deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 25 augustus 2027 (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij verklaart dat zij niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning beschikt omdat zij deze verscheurd en weggegooid heeft bij aankomst in België, doet aan het voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 10). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland en toont ook niet concreet aan dat zij er niet in zou slagen om de periode te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief verkrijgen van het duplicaat van haar verblijfsvergunning, gelet op het feit dat zij niet aantoont met een bijzondere kwetsbaarheid te kampen en gelet op wat hierna wordt uiteengezet met betrekking tot haar zelfredzaamheid en ondersteunend netwerk. Zij verklaart bovendien nog geen duplicaat aangevraagd te hebben, omdat zij niet wil terugkeren naar Griekenland (NPO, p. 11). Verzoekende partij kan in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het hernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien die van haar nog geldig is tot en met 25 augustus 2027.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en handelwijze van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij slechts drie maanden in Griekenland doorgebracht heeft, waarvan anderhalve maand als statushouder, en dat zij al enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse reispaspoort, doorgereisd is naar België (NPO, p. 11). Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien verklaart zij meerdere keren dat het reeds vanaf haar vertrek uit Libanon de bedoeling was om naar België te komen. Zij wilde nooit in Griekenland blijven (NPO, p. 7-9) en geeft daarmee zelf aan dat zij nooit de intentie heeft gehad om in geval van het verkrijgen van internationale

bescherming in deze EU lidstaat te proberen de hieraan verbonden rechten en voordelen ten volle te benutten. Haar verklaringen illustreren dan ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om haar leven uit te bouwen in Griekenland, nadat zij er als vluchteling erkend werd. Zij heeft in Griekenland niet gewerkt (NPO, p. 14), maar ondernam ook amper pogingen om aan werk te geraken. Zij vroeg enkel rond in Whatsappgroepen omdat zij alleen met andere Arabieren kon spreken (NPO, p. 15). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij kwam in Griekenland aan op 9 juli 2024 en diende er vervolgens en dus na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in zodat gelet op het voorgaande kan aangenomen worden dat haar een AFM nummer werd toegekend. In tegenstelling tot wat verzoekende partij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, kan aangenomen worden dat zij beschikt over een AFM nummer in Griekenland (NPO, p. 9-10). Het feit dat zij niet weet wat een AFM is – zij stelt er wel al van gehoord te hebben, maar zou dit niet nodig gehad hebben in Griekenland – toont de desinteresse aan van verzoekende partij in haar eigen situatie (NPO, p. 9-10) en doet geen afbreuk aan het feit dat kan aangenomen worden dat haar een AFM nummer werd toegekend. Hetzelfde geldt voor haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet goed weet welke status zij heeft in Griekenland en dat zij amper gebruik maakte van haar documenten die na haar erkenning als vluchteling kreeg omdat zij doorgereisd is naar België van zodra zij deze ontvangen had (NPO, p. 8). Haar desinteresse blijkt verder ook wanneer haar gevraagd wordt of zij in Griekenland over een AMKA beschikte en zij opnieuw niet weet wat dit is (NPO, p. 10).

Verder verklaart verzoekende partij een huurwoning gezocht te hebben via vrienden, maar deze niet gevonden te hebben. Zij heeft na het verlaten van het opvangcentrum in Kos 1 nacht op straat geslapen en is vervolgens naar Athene gegaan. Zij zag daar echter zeer veel daklozen en is vervolgens haar paspoort gaan ophalen en is meteen doorgereisd naar België (NPO, p. 14). Hieruit kan bijgevolg niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Griekenland huisvesting te vinden. Uit al het voorgaande kan dan ook niet afgeleid worden dat verzoekende partij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang had tot de arbeids- en huisvestingsmarkt, aangezien ze hiertoe niet de nodige stappen heeft gezet tijdens haar kortstondig verblijf als statushouder in Griekenland. Verder blijkt dat verzoekende partij in Griekenland geen nood gehad heeft aan medische zorgen. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud enkel op algemene wijze dat zij denkt dat er geen medische zorgen zijn omdat zij veel zieke dakloze personen gezien heeft in Griekenland, maar zij toont op geen enkele wijze concreet aan dat zij zelf geen toegang had tot gezondheidszorg als statushouder (NPO, p. 15). De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat naast de automatische deactivering van de AMKA na het verlopen van de ADET, er ook een deactivering kan plaatsvinden bij een onderbreking van het wettelijk verblijf in Griekenland, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij zelf verklaarde niet te weten wat een AMKA is en deze blijkbaar niet activeerde en werd hierboven reeds vastgesteld dat zij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om haar AMKA te (her)activeren indien nodig.

Voorts kan verzoekende partij redelijkerwijze voldoende zelfredzaam worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij in geval van terugkeer als statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning nog geldig is tot 25 augustus 2027 en wiens AFM niet voor die datum wordt gedeactiveerd, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht gewezen op het feit dat hij zelf zijn reis uit Libanon België organiseerde en daarbij een Turks visum en smokkelaar regelde en dat hij in België werkt in een restaurant. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij eveneens over een familiaal netwerk beschikt dat haar voldoende financiële steun verleende zodat verzoekende partij voor zichzelf kon zorgen in Griekenland (NPO, p. 3 en 12). Verzoekende partij betwist deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Voorts kan er ten slotte op gewezen worden dat verzoekende partij zelf

verklaarde dat er in Griekenland niets gebeurd is en dat zij geen problemen had met de Griekse autoriteiten of de politie en het gerecht (NPO, p. 15).

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij een brief van 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS, waarin gesteld wordt dat de informatie in de "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat er in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar dit rapport en dit heden ook niet voorligt.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben zodat verzoekende partij in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, waarbij naar algemene landeninformatie wordt verwezen over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, en verzoekende partij blijft in gebreke dit te doen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient erop gewezen dat zij niet aantoont dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke

aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft dus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op landeninformatie inzake de situatie van begunstigen van internationale bescherming in de EU-lidstaat waar verzoekende partij internationale bescherming geniet en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

11. De verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Verzoeker is een Palestijn uit Libanon.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er eerder al een aanvullende nota neergelegd werd.

Zij zet uiteen dat verzoeker in augustus 2024 erkend werd in Griekenland. Dit is bijna twee jaar geleden en hij verblijft ook reeds anderhalf jaar in België. Op dit moment heeft hij geen sociaal netwerk in Griekenland, want hij heeft daar sinds oktober 2024 geen duurzame verankering meer. Hij had geen huisvesting of toegang tot ondersteuning in Griekenland. Toen verzoeker bij het CGVS gehoord werd, heeft hij uitdrukkelijk gewezen op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, ondersteuning en medische zorgen. Dit was op basis van de ervaringen die hij heeft meegemaakt. Dit was niet louter algemene kritiek. Bij een terugkeer zal de situatie nog verergerd zijn. Hij heeft geen contact meer met Griekenland en de verslechtering van de situatie wordt bevestigd in landenrapporten en door NGO's die ter plaatse zijn en aan de alarmbel trekken.

De stelling in de beschikking dat er een duplicaat bekomen kan worden en dat de administratieve termijn niet van belang is, keert de bewijslast om. Uit de landeninformatie blijkt namelijk het tegenovergestelde als gevolg van de toenemende bureaucratische complexiteit en blijkt er dat verzoeker zonder ADET, AFM en AMKA en zonder adres en middelen geen toegang zal kunnen krijgen tot basisrechten tijdens de wachttijd.

Volgens de beschikking heeft verzoeker ook geen kwetsbaarheid aangetoond. De advocaat van verzoeker is echter van mening dat op basis van de combinatie van zijn leeftijd, zijn Palestijnse origine, het ontbreken van zijn documenten, het gebrek aan netwerk, de administratieve uitsluiting, het risico op dakloosheid en het feit dat hij in het verleden door UNRWA ondersteund werd, wel een kwetsbaar profiel wordt aangetoond. Op basis hiervan wordt er gevraagd de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker verklaart dat hij geboren is in een land waar veel van de rechten van Palestijnen zijn ontnomen. Als Palestijnse vluchteling in Libanon mogen zij enkel bepaalde beroepen uitoefenen en zijn er heel veel beperkingen. Hij heeft Libanon verlaten om elders zijn vrijheid en rechten te kunnen krijgen, maar bij aankomst in Griekenland bleek dat hij erop achteruit ging met zijn rechten en niet vooruit. Hij heeft geen basisrechten ontvangen als vluchteling, enkel een ID-kaart en voor de rest niets. Verzoeker werkt in België bij PostNL in Willebroek. Hij heeft geen familie in België, enkel in Libanon. Hij is geïntegreerd en hoopt dat hij hier zijn leven kan doorbrengen.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij op 27 mei 2026 overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beiden partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende

socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen."

De rapporten AIDA, "Country Report Greece", September 2025, RSA, "Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights", 7 april 2025 en RSA, "No support for refugees returned to Greece", 20 maart 2025 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 27 mei 2026, werden al bijgebracht in het verzoekschrift of de eerdere aanvullende nota en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking. Ook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 waarnaar verwezen wordt in deze aanvullende nota, waarin commentaar gegeven wordt op de informatie in het rapport "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025, deze informatie zou niet (langer) correct zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigten van internationale bescherming, lag reeds voor bij het opstellen van de beschikking.

Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, waaronder het meest recente rapport van RSA "Recognised Refugees 2026, Access to documents and socio-economic rights" van 27 april 2026 en de kritiek van verzoekende partij op de nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026, die nog niet voorlagen bij het schrijven van de beschikking, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 27 maart 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de precare leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland a priori reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn. Verder blijkt uit het rapport van RSA van 23 maart 2026 dat de wachttijden voor het verlengen van een ADET nog steeds aanzienlijk kunnen zijn en dat het aantal hangende aanvragen stijgt, maar hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat bovenstaande beoordeling van de algemene situatie voor statushouders in Griekenland niet langer correct zou zijn.

Met betrekking tot de in de aanvullende nota van verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad op het volgende. Genoemd artikel 26 luidt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken”.

Uit de nota van 16 januari 2026 blijkt duidelijk dat de informatie in haar 'Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland' van 5 januari 2026 met betrekking tot de vraag die door het CGVS via e-mail op 27 oktober 2025 werd gesteld aan het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel en het antwoord dat werd verkregen van mevrouw M., niet langer relevant is en dat deze informatie enkel in deze nota van 5 januari 2026 werd opgenomen om de achtergrond te schetsen van de nieuwe informatie die werd bekomen van de Griekse autoriteiten op 22 december 2025. Omdat het antwoord van mevrouw M. niet overeen leek te komen met de inhoud van de AMKA-verordening van december 2023, werd immers verdere verduidelijking gevraagd aan de *Reception and Identification Service* van de Griekse asieldienst op 31 oktober 2025. Wegens het uitblijven van een antwoord, nam de verwerende partij vervolgens op 19 december 2025 via e-mail contact op met de *Governor of Asylum Service* (het hoofd van de Griekse asieladministratie), de heer M.K., die op 22 december 2025 via e-mail zijn antwoorden overmaakte.

In zoverre verzoekers kritiek zich richt op de informatie die op 27 oktober 2025 via e-mail werd verkregen van mevrouw M., is deze niet langer relevant. Verzoekers kritiek, dat, in strijd met artikel 26 van het voormeld koninklijk besluit, de e-mailuitwisseling die daaraan ten grondslag lag niet heeft meegedeeld, is bijgevolg niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat de vragen die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen opgenomen zijn in de nota van 5 januari 2026 (p. 2-4). In deze nota wordt ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid en wordt ook een e-mailadres vermeld. De nota van 16 januari 2026 bevat dus alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen die volgens artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zijn vereist. Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Ook worden Engelse en Franse vertalingen bijgebracht van delen van relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet worden vastgesteld.

Het algemene beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging kan in deze zaak evenmin zijn geschonden. Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoekende partij over voldoende elementen beschikte om, indien nodig, met volledige kennis van zaken de door de commissaris-generaal overgelegde informatie met betrekking tot AMKA te betwisten.

5.2. In de beschikking van 28 april 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 25 augustus 2027, (iii) zij heeft nooit de intentie gehad om in geval van het verkrijgen van internationale bescherming in deze EU lidstaat te proberen de hieraan verbonden rechten en voordelen ten volle te benutten aangezien zij Griekenland slechts enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten

heeft verlaten en (iv) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland.

5.2.1. In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak omdat uit haar verklaringen immers niet kan blijken dat ze ernstige medische of psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

De advocaat van verzoekende partij wenst ter terechtzitting te weerleggen dat er bij verzoekende partij geen sprake zou zijn van een kwetsbaarheid. Op basis van de leeftijd van verzoekende partij, haar Palestijnse origine, het ontbreken van haar documenten, het gebrek aan netwerk, de administratieve uitsluiting, het risico op dakloosheid en het feit zij in het verleden door UNRWA ondersteund werd, wordt volgens haar wel een kwetsbaar profiel aangetoond. Deze elementen, zelfs cumulatief beoordeeld, volstaan niet om te besluiten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid bij verzoekende partij die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij maakt geen melding van concrete psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij duidt niet hoe de loutere omstandigheid dat zij van Palestijnse origine is, in het verleden door UNRWA in Libanon gesteund werd, geen werk had en geen documenten, zou betekenen dat in haar individuele omstandigheden als statushouder met een geldige ADET in Griekenland sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Bovendien heeft verzoekende partij nooit in Palestina gewoond en is zij daar nog nooit geweest. Zij is geboren en heeft steeds verbleven in Libanon. Haar Palestijnse origine of UNRWA steun in Libanon is als dusdanig geen factor die ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland als statushouder met een geldige ADET niet in staat zou zijn zich staande te houden of dat een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou dreigen. Verzoekende partij is een gezonde jongeman die geen melding maakt van ernstige psychologische of medische problemen. Er liggen ook geen documenten voor die hierop zouden kunnen wijzen.

Uit haar verklaringen ter terechtzitting kan ook niet worden afgeleid dat zij kampt met psychologische, medische of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken en in haar levensonderhoud voorzien. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Zij slaagt er dan ook niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen.

In het geval verzoekende partij na terugkeer naar Griekenland medische of psychologische bijstand zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij daar in Griekenland geen toegang toe zal hebben. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat ze, zelfs wanneer ze niet over een AMKA beschikt, in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van spoedeisend hulp en medicatie op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*“Verslag feitenonderzoek”* van september 2024, p. 49, 50-51). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

5.2.2. De advocaat van verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat uit de landeninformatie blijkt dat statushouders in Griekenland zonder ADET, AFM en AMKA, zonder adres en middelen geen toegang zal krijgen tot basisrechten tijdens de tijd die zij dient te overbruggen bij het aanvragen van een duplicaat van de ADET. Dit als gevolg van de toenemende bureaucratische complexiteit. Er dient echter op gewezen te worden dat de ADET van verzoekende partij nog geldig is tot en met 25 augustus 2027. Bovendien gaat zij voorbij aan de motivering van de beschikking die luidt als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 25 augustus 2027 (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, “Country Report Greece. Update 2024”, september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij verklaart dat zij niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning beschikt omdat zij deze verscheurd en weggegooid heeft bij aankomst in België, doet aan het voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 10). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland en toont ook niet concreet aan dat zij er niet in zou slagen om de periode te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief verkrijgen van het duplicaat van haar verblijfsvergunning, gelet op het

feit dat zij niet aantoont met een bijzondere kwetsbaarheid te kampen en gelet op wat hierna wordt uiteengezet met betrekking tot haar zelfredzaamheid en ondersteunend netwerk. Zij verklaart bovendien nog geen duplicaat aangevraagd te hebben, omdat zij niet wil terugkeren naar Griekenland (NPO, p. 11). Verzoekende partij kan in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het hernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien die van haar nog geldig is tot en met 25 augustus 2027.”

Door ter terechtzitting louter te herhalen dat zij niet over een ADET, AFM en AMKA zou beschikken bij een terugkeer naar Griekenland, weerlegt verzoekende partij het voorgaande niet. Bovendien toont zij niet concreet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om een AMKA te bekomen. In de beschikking wordt ook vastgesteld dat verzoekende partij wel over middelen en een ondersteunend netwerk beschikt om de periode tussen het aanvragen van een duplicaat van haar ADET en het effectief ontvangen ervan te overbruggen:

“Voorts kan verzoekende partij redelijkerwijze voldoende zelfredzaam worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij in geval van terugkeer als statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning nog geldig is tot 25 augustus 2027 en wiens AFM niet voor die datum wordt gedeactiveerd, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht gewezen op het feit dat hij zelf zijn reis uit Libanon België organiseerde en daarbij een Turks visum en smokelaar regelde en dat hij in België werkt in een restaurant. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij eveneens over een familiaal netwerk beschikt dat haar voldoende financiële steun verleende zodat verzoekende partij voor zichzelf kon zorgen in Griekenland (NPO, p. 3 en 12). Verzoekende partij betwist deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet.”

Ook ter terechtzitting brengt verzoekende partij hier geen concrete argumenten tegen in waardoor deze redenering behouden blijft.

5.2.3. Door verder ter terechtzitting op algemene wijze te stellen dat zij in Griekenland geen basisrechten ontvangen heeft als vluchteling en daarnaast slechts te herhalen dat zij in Griekenland geen toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of ondersteuning had, dat zij daar sinds oktober 2024 geen duurzame verankering meer heeft en dus ook geen sociaal netwerk en dat de situatie bij terugkeer enkel verergerd zal zijn – zij wijst op de verslechtering van de situatie die bevestigd wordt in landenrapporten en door NGO's die ter plaatse zijn en aan de alarmbel trekken – slaagt verzoekende partij er niet in om de overwegingen in de beschikking op dienstige wijze te weerleggen. Zij doet hiermee geen afbreuk aan wat in de beschikking gesteld werd, namelijk dat zij niet aantoont alle redelijkerwijze van haar te verwachten stappen gezet te hebben om haar rechten als statushouder met een geldige verblijfsvergunning te doen gelden in Griekenland. Zoals reeds aangehaald wordt in de beschikking gewezen op het feit dat verzoekende partij slechts anderhalve maand als statushouder in Griekenland heeft doorgebracht en dat zij enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse reispaspoort, doorgereisd is naar België. Zij heeft bovendien in Griekenland niet gewerkt en ondernam amper pogingen om aan werk te geraken. Ook haar zoektocht naar huisvesting was beperkt, zij kan dus niet zonder meer volstaan met een verwijzen naar een risico op dakloosheid bij een terugkeer. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in Griekenland geen nood gehad heeft aan medische zorgen. Door ter terechtzitting louter haar verklaringen te herhalen en te wijzen op algemene informatie die reeds voorlag of die ten minste in dezelfde lijn ligt als de informatie die reeds voorlag bij het opstellen van de beschikking, slaagt verzoekende partij er niet in om de in de beschikking uiteengezette gronden in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate dat verzoekende partij onder verwijzing naar het rapport van RSA van 27 april 2026, haar standpunt benadrukt dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt en dat er sprake zou zijn van een cirkelredenering, dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd, is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven, hetgeen ook terechtzitting niet weerlegd werd.

Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2025, biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of

actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie. Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij slechts anderhalve maand als begunstigde van internationale bescherming, en zelfs maar enkele dagen met haar Griekse documenten in Griekenland heeft doorgebracht, dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend en dat zij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid was om een AMKA te verkrijgen en te activeren en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. De loutere verwijzing naar deze informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 25 augustus 2027 geldige ADET en AFM, de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en haar zelfredzaamheid. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 25 augustus 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Waar volgens de door verzoekende partij voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, dient ten overvloede te worden vastgesteld dat deze brief van de Commissie dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024. De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *“your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer's letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης») (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN”*. Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting wijst op de situatie in Libanon, namelijk dat zij geboren is een land waar veel van de rechten van Palestijnen zijn ontnomen en waar zij als Palestijnse vluchteling enkel bepaalde beroepen mogen uitoefenen, werd ze er reeds in de beschikking op gewezen dat ze niet aantoonde niet meer over een beschermingsstatus te beschikken in Griekenland, waardoor haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Griekenland dient te worden beoordeeld. Haar verwijzing naar haar moeilijke levensomstandigheden in Libanon als Palestijn is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor haar verklaringen met betrekking tot haar leven hier in België. Hoewel het bewonderenswaardig is dat verzoekende partij hier in België werkt en hier geïntegreerd is, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en dat zij niet aantoonde dat zij er als statushouder met een geldige ADET en AFM in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

5.4. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

In de mate dat verzoekende partij in haar aanvullende nota de situatie bespreekt in Gaza, wijst de Raad erop dat aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, de commissaris-generaal niet opnieuw diende te bepalen of hij nood heeft aan internationale bescherming en dat bovendien verzoekende partij niet afkomstig is uit Gaza maar uit Libanon. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Dit is *in casu* niet het geval.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET